

OVER DE BOEKEN DIE IK SCHREEF

Dat er in allen tijden mensen waren die, met een bewonderenswaardig geloof in zichzelf en de onfeilbaarheid van hun visioenen, fanatiek aan anderen een vermeende ‘waarheid’ trachtten op te dringen, – dat er nimmer gebrek was aan op macht beluste lieden die op de gemakkelijk in te palmen goedgelovigheid van vrome zielen speculeerden, – dat weet ieder die het menselijk verlangen kent om over de muren van het beperkte fysiek-zintuiglijke inzicht heen te vliegen.

Maar dat mag geen beletsel vormen om mededelingen over menselijke ervaringen in bovenaardse gebieden telkens weer kritisch te onderzoeken, want als er hier op de duizend dwalingen – op de duizend uitingen van louter geldingsdrang – slechts één inzicht in de bovenzinnelijke werkelijkheid kan worden gewonnen, dan is alle moeite van het onderzoek al rijkelijk beloond.

Ik verkeer in de weinig benijdenswaardige situatie dat ik een dergelijk kritisch onderzoek voor mijn eigen mededelingen moet verlangen. Het gaat hier niet om de een of andere ‘wereldbeschouwing’, maar om de mededeling van mijn eigen ervaringen, die in elke vorm van religieuze overtuiging op haar plaats kunnen zijn, voor zover tenminste de mogelijkheid van bovenaardse ervaring niet a priori wordt ontkend.

Als geen ander vertrouwd met alle redenen voor scepsis ten aanzien van de door mij staande gehouden mogelijkheid om zulke ervaringen op te doen, betwist ik geen enkel mens het recht om de in mijn boeken gegeven mededelingen over de geestelijke werkelijkheid, die ons allen draagt, vooreerst met de uiterste voorzichtigheid en de nodige twijfel tegemoet te treden.

Maar ik heb evengoed het recht te verwachten dat men de mededelingen over mijn geestelijke ervaringen niet klakkeloos in een categorie van menselijke uitingen onderbrengt, die voor mij minstens even fataal en even weinig geloofwaardig is als voor de meest verstokte scepticus onder mijn lezers.

Voorts moet ik erop wijzen dat het in al mijn geschriften altijd gaat om twee complexe groepen van mededelingen, die men scherp van elkaar dient te onderscheiden: enerzijds om datgene wat voor mij onmiskenbaar ervaringsgoed bleek, dat voor allen bereikbaar is, ook al hangen hier de inhoudelijke reikwijdte en diepte van de mogelijke ervaring telkens af van de aard van het individu, – en anderzijds om mededelingen op grond van een bijzondere, alleen voor mijzelf toegankelijke ervaringswijze, voor zover zulke mededelingen mogelijk en noodzakelijk zijn.

Ik spreek in mijn boeken slechts over dingen die voor mij de inhoud zijn van hetgeen ik zelf heb beleefd. Juist daarom echter was ik soms genoodzaakt ook over de aard en de toedracht van deze belevenissen getuigenis af te leggen.

Zoals het bijvoorbeeld in de geschriften van een botanicus beslist niet in de eerste plaats gaat om de individuele belevenissen van de onderzoeker in de landstreek die hem zijn onderzoeksmateriaal verschaft, maar om de verrijking van zijn specifieke wetenschap,

zo wil ik ook dat in mijn boeken alles wat niet om een voor allen toegankelijk individueel beleven gaat, uitsluitend als een verhelderende aanvulling wordt beschouwd, en ik hecht er grote waarde aan dat mijn lezers zich eigen maken wat hen meer en meer in staat zal stellen tot eigen ervaring in de innerlijkste regionen van het menselijke zijn te komen.

Ieder die zich eenmaal in mijn manier van uitbeelden heeft ingeleefd en dan woord en lettergreep tot zijn innerlijk laat doordringen, zal uit zijn eigen innerlijkste diepte ontvangen waaraan hij behoefte heeft.

Niets echter zou verkeerder zijn dan wanneer men zijn belangstelling naar mij, de berichtgever, zou doen uitgaan, in plaats van haar alleen op het bericht te concentreren! Met klem moet ik hier dan ook van de hand wijzen dat ik zoiets als een nieuwe 'geestelijke beweging' of een nieuwe vorm van godsdienst in het leven zou willen roepen.

De mensheid van onze dagen heeft waarlijk een rijke keuze aan godsdienstige genootschappen tot haar beschikking, en ieder kan naar zijn gevoel die vormen kiezen die zijn behoefte aan verering van het goddelijke bevredigen. We hebben zeker geen 'nieuwe religie' en nog minder nieuwe sektevorming nodig!

Wat daarentegen bitter hard nodig is, is een opwekking van de levende geestelijke krachten die de aardse mens ook nu nog in zichzelf kan vinden, precies zoals vroeger diegenen ze in zichzelf vonden die zich als eerste gelovigen om de nu reeds duizenden jaren oude religieuze symbolen schaarden.

Wat zovelen in onze dagen als 'verouderd' en 'uit de tijd' toeschijnt, staat nog steeds aan het begin van zijn reële geestelijke uitwerking, en wanneer iemand van deze tijd het van oudsher gegevene als niet meer 'passend' aanvoelt, dan heeft hij slechts in zoverre gelijk als hem de maatstaf ontbreekt voor de hoogte en diepte der verborgen waarheid, die hij in zijn overgeleverde religieuze symbolen zou kunnen vinden, ware het niet dat de gelovigen een geloof aan woorden eisten, waar alle 'woord' slechts als symbool kan worden verstaan...

Stellig zijn de mededelingen van mijn boeken in de eerste plaats bestemd voor mensen die tevergeefs hebben getracht in de overgeleverde religieuze vormen tot een ware verbinding met God te komen en die desondanks de behoefte voelen hun bestaan in harmonie met de door hen vermoede eeuwige levensgrond te brengen.

Bovendien willen deze zelfde mededelingen uit het ervaringsgebied van de eeuwige werkelijkheid ook die mensen bereiken die zich weliswaar aan de eerbiedwaardige vormen van de religieuze overlevering houden, maar van de ene gewetenskwelling in de andere raken omdat de conventionele binding aan het woord hen belemmert in zichzelf de eeuwige krachten der ziel vrij te maken, die oorspronkelijk door het opnemen van de geloofssymbolen hadden moeten worden gewekt en bevrijd.

Wat ik aan mededelingen over geestelijke ervaring geef, heeft niet ten doel de oude religieuze uitdrukkingsvormen van de oorspronkelijke waarheid 'overbodig' te maken, maar wél hun kostbare inhoud voor het bewustzijn weer kenbaar te laten worden.

Zo zeker als deze verborgen inhoud kan worden gevonden, zo zeker is het een noodlottige dwaling te geloven dat het nodig zou zijn een nieuwe gemeente te vormen om het verborgene voor de innerlijke waarneming open te leggen.

Op die manier loopt men slechts het grote gevaar werkelijk wijsheidsgoed, dat men zonder het te weten bezat, onherroepelijk te verliezen, om voor dit verlies dan de twijfelachtigste idolen terug te krijgen die ooit door dwalende hersens werden uitgedacht.

Er zijn altijd voorbeelden te over geweest die dat bevestigden, en wanneer men ze heden ten dage zoekt, zal men niet ver behoeven te gaan.

Wie in de symbolen van zijn overgeërfde godsdienstvorm de eeuwige waarheid wil vinden, moet ze in goed vertrouwen in ere houden, tot ze zich voor hem ontsluiten.

Wat ik in mijn boeken heb neergelegd, is dan niet in alle opzichten voor hem bestemd, – maar hij zal zich heel veel eigen kunnen maken, ook wanneer hij zich genoodzaakt zou zien mijn manier van mededelen in de gebruikelijke formulering van zijn religieuze geloofsleer te ‘vertalen’.

Hij zal genoeg woorden vinden die zijn geloofswil nieuw leven inblazen, en waar hij slechts in een strijd tegen hevige twijfel zich nog het geloof kon bevechten, daar zal hij eerst door de mededelingen die ik hem heb te doen, weer tot innerlijke zekerheid komen.

Maar ook daar, waar men zich niet meer aan religieuze leiding wil toevertrouwen, zal desondanks menige, sinds lang verduisterde leer van oude religies weer beginnen op te gloeien, zodat ze, ook zonder gebondenheid aan een aardse geloofsvorm in de ziel, toegang vindt.

Wat ik heb mee te delen, overstijgt geloof en ongeloof!

Elke godsdienstvorm heeft zijn apologeten en elke apologie heeft haar tegenstanders. Er is geen onvruchtbaarder tijdverspilling dan het gekrakeel over religieuze meningen. Niets ligt mij daarom verder dan het dwaze plan enig geloof of ongeloof in de hand te werken. Ik laat het aan de lezer van mijn boeken over hoe hij dat, wat ik hem te zeggen heb, in zijn ‘wereldbeschouwing’ wil inpassen, maar hij mag mijn boeken niet ter hand nemen in de verkeerde mening dat ik in dienst zou staan van de een of andere godsdienstvorm of van de tegenstanders ervan.

Hoewel ik tracht mij met alle gebieden van het menselijke leven vertrouwd te maken, kan men toch wel van een hoofdinhoud van mijn werken spreken, die wellicht als volgt kan worden geformuleerd:

Ik doe mededeling van de mij uit ondervinding bewuste grondslag van de aardse mens in een voor fysieke zintuigen ontoegankelijke, maar niettemin slechts ‘zintuiglijk’ door geestelijke zintuigen ervaarbare, substantiële ‘geestelijke’ krachtensfeer, waarin het individuele bewustzijn van de mens reeds tijdens dit aardse-lichamelijk leven kan ontwaken, maar waarin het onontkoombaar na het ophouden van het fysiek-zintuiglijke bestaan moet ontwaken.

Ik doe mededeling van de mij uit ondervinding bewuste hiërarchie van individuele geestelijke helpers, die uitgaat van de binnenste oerkern van de genoemde geestelijke krachtsfeer en afdaalt tot in het mensdom op deze planeet, waar zij tot uitwerking komt in enkele mensen die, vóórdat zij op aarde werden geboren, daartoe waren voorbereid.

Ik doe mededeling van de mij uit ondervinding bewuste mogelijkheid om in geestelijke verbinding met deze hiërarchie te komen, en ik wijs de weg hoe dit kan worden bereikt.

Ten slotte deel ik ook mede, hoe ik zelf tot de mij gegeven ervaring ben gekomen, en waarom ik daartoe móest komen.

De bewoordingen waarin ik over de mij uit ondervinding bewuste ‘geestelijke krachtsfeer’ en haar binnenste ‘oerkern’ en over de ‘geledingen’ van de daarvan uitgaande ‘geestelijke hiërarchie’ pleeg te spreken, komen niet uit taalkundige willekeur voort, maar zijn in overeenstemming met de uitdrukkingsvorm die alle op aarde uitmondende geledingen van deze hiërarchie gemeen hebben.

Dat sluit echter niet uit dat ieder die mijn mededelingen in zich opneemt, deze bewoordingen in de bij hem passende of geliefkoosde manier van spreken kan overbrengen, om het even of hij zijn woorden uit zijn overgeërfde godsdienstvorm kiest, of zelf zijn eigen aanduidingen creëert.

Het komt er slechts op aan dat hij het geestelijk-werkelijke voelt, waarop mijn bewoordingen doelen.

Als men zich aan een zeker religieus bepaald taalgebruik wil houden, dan kan men waarlijk zeggen dat ik mededeling doe van ‘heilsfeiten’, – maar ik ken ‘heilsfeiten’ niet alleen maar als een eenmalig gebeuren, maar als een voortdurend proces.

Wel ben ik mij bewust van de tekortkoming dat ik niet overal in mijn mededelingen, en niet op alle ogenblikken dat ik ze opschreef, steeds dezelfde klaarheid van uitdrukking kon bereiken, maar de lezer, wie het slechts om het waarheidsgehalte van het geschrevene is te doen, zal desondanks stellig spoedig leren inzien hoe ik mijn woorden verstaan wil weten.

De taalkundige uitdrukkingswijze is een zaak van aards-menselijke vervolmaking, en bovendien gaat het in mijn mededelingen, voor zover ze betrekking hebben op datgene wat slechts innerlijk, geestelijk, kan worden gekend, om dingen die nauwelijks onder woorden kunnen worden gebracht.

Het is geen ‘behoefte’ voor me, maar een onontkoombare plicht om datgene wat ik geestelijk ervaar aan mijn medemensen mede te delen, en ik moet hier bekennen dat mij de vervulling van die plicht vanaf het eerste begin waarlijk niet gemakkelijk is gevallen.

Met het opschrijven ervan is echter mijn plicht vervuld, zodat ik het daarna gaarne aan een hogere, geestelijke werking overlaat het gegeven zaad in goede aarde te laten vallen, opdat het levende vrucht voortbrengt waar het maar mogelijk is.

Inderdaad zie ik met vreugde dat menig zaadje al is ontkiemd, maar deze vreugde uit zich in mij slechts als een mede-beleven van een geestelijk gebeuren, dat ik hier op aarde mocht dienen.

Ik word echter steeds pijnlijk getroffen door de welgemeende verzekering van menig lezer van mijn boeken, dat hij zich door niets meer zal laten afbrengen van datgene wat hij door middel van mij ontving.

Ik hoor in zulke woorden een gelofte van trouw, die ik noch verwacht, noch kan goedkeuren, want wie werkelijk heeft begrepen wat mijn mededelingen hem willen geven, weet dat hij alleen maar zichzelf trouw behoeft te blijven om voortaan gevrijwaard te zijn voor alle dwalingen en geborgen te blijven in zijn levende God.

Wat mijn geschriften overbrengen, moet niet worden ‘geloofd’, maar feitelijk worden opgenomen, zodat het de opwekking van het eigen innerlijkste beleven teweeg kan brengen. Ik ben geen profeet die ‘belijders’ nodig heeft, – geen strijder die naar zijn ‘volgelingen’ achter zich kijkt, – maar slechts degene die geestelijke inzichten in het eeuwige vaderland van de mens overbrengt.

Wie zich aan mijn leiding wil toevertrouwen, leid ik niet tot mij, maar op de weg naar zijn eigen innerlijkste eeuwige levensgrond, die mij te allen tijde ervaringsbewust is omdat ik zelf daarin bewust ben geworden.

Het ongewone van zulk een getuigenis mag de lezer van mijn boeken gerust laten voor wat het is, tot hij door het toepassen van de gegeven aanwijzingen zelf tot inzicht in zijn eeuwige natuur komt en daarmee tot eigen oordeelszekerheid.

Dan zullen mijn woorden voor hem nog slechts bevestiging van zijn zelfbeleven zijn!

‘Über meine Schriften’, uit: Nachlese I (9-21), Kober'sche Verlagsbuchhandlung AG, Bern 1990 (oorspr. vlugschrift van de Kober'sche Verlagsbuchhandlung, 1929)

© Vertaling: Rob van der Hoeden.